

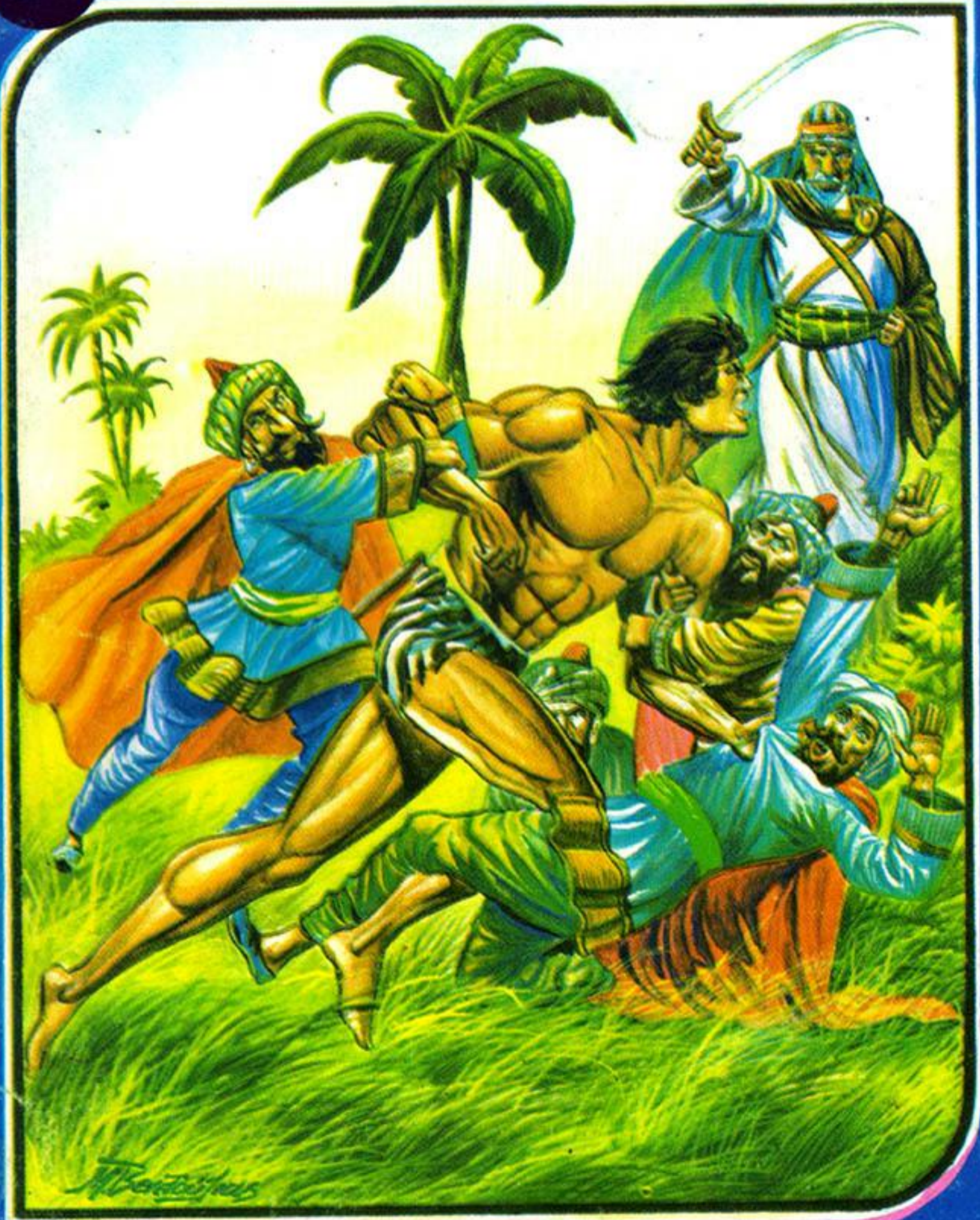
Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

14
12 ΔΡΧ.

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΟΛΩΜΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Τό

Ζωντανό

ΔΟΛΦΩΜΑ

Ο τρομερός αιχμάλωτος

Κοκκινοπράσινο είναι τό πρόσωπο του Ταρζάν σάν φεύγει τρέχοντας απ' τή σπηλιά του.

Κόκκινο από θυμό. Πράσινο από μίσος για τόν Γκαούρ. (') Έχει πιστέψει πώς εκείνος σκότωσε τήν αγαπημένη του γυναίκα.

Θέλει νά έκδικηθεῖ. Βιάζεται νά φτάσει στό ψηλό βουνό.

Καί τρέχει, τρέχει, τρέχει.

Ξαφνικά, παράξενο θόρυβο παίρνουν τ' αὐτιά του. Σταματᾶ. Κρύβεται κάπου. Ψάχνει μέ τά μάτια.

Καί νά!... Σέ μικρή απόσταση βλέπει ἕνα μπουλούκι ἰθαγενεῖς. Ἄναγνωρίζει τόν ἀργηγό τους. Είναι ὁ ἀπαίσιος Βάν-Βάλ. Κακός κι ὑπουργός φύλαρχος. Παλιός ἐχθρός του Ταρζάν. Ἕνας μεσόκοπος ἀμερικάνος βρίσκεται ανάμεσά τους. Τά χέρια του εἶναι δεμένα. Φωνάζει, διαμαρτύρεται:

- Ἀφήστε με!... Γιατί μέ τραβάτε μαζί σας; Κακό δέν ἔκανα σέ κανέναν. Ἦρθα στή Ζούγκλα γιά νά συναντήσω τόν Ταρζάν...

Ὁ Ταρζάν σκαρφαλώνει γρήγορα σ' ἓνα δέντρο. Περιμένει. Ἕνας ἄνθρωπος πού τόν ζητάει, βρίσκεται αιχμάλωτος στά χέρια τοῦ κακοῦ φύλαρχου. Πρέπει νά τόν σώσει... Ὑστερα, θά τρέξει γιά τόν Γκαούρ.

Ἡ συνοδεία πλησιάζει τώρα στό δέντρο πού βρίσκεται ἀνεβασμένος.

Τραβάει τό μαχαίρι του. Κάνει ἓνα τρομερό πήδημα. Πέφτει μπροστά τους!

---

(1) Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνα γιγαντώσωμο μελαψό παλικάρι. Πανώριο, ἀτρόμητο κι ἀφάνταστα δυνατό. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Ἕλληνας κυνηγός θηρίων. Μητέρα του μιά μελαψή ἰθαγενής. Σέ ἡλικία τριῶν μηνῶν ἀρπάζει τόν Γκαούρ μιά γορίλαινα. Τόν θηλάζει καί τόν μεγαλώνει στή φωλιά της.

Κοντά της γίνεται δεκαοχτώ χρόνων. Κάποτε, ὁμως, πέφτει σέ μιά παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Μένει αιχμάλωτος δύο χρόνια σέ σιδερένια κλύβα. Ἐκεῖ τοῦ μαθαίνουν νά μιλάει σάν ἄνθρωπος. Τέλος δραπετεύει. Φτάνει τυχαῖα στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Πάνω στήν ἀπρόσιτη κορφή ἑνός βραχώδικο βουνοῦ. Δέν τρώει παρά μόνο καρπούς καί φρούτα. Δέν κρατάει ποτέ μαχαίρι, οὔτε ἄλλο ὄπλο. Δέν λέει ποτέ ψέματα. Καί δέ φοβᾶται κανένα. Μέ μιά γροθιά του μπορεῖ νά σκοτώσει ἐλέφαντα. Μά μέ τήν υπεράνθρωπη δύναμή του, κάνει μόνο τό καλό καί τιμωρεῖ τό κακό. Εἶναι φιλότιμος κι ἐξυπνος. Στήν ψυχή του

Οἱ ἰθαγενεῖς μέ τόν ἀρχηγό τους καθόλου δε σαστίζουν. Λές καί τόν περίμεναν.

Μέ ἀφάνταστη γρηγοράδα πέφτουν πάνω του. Τόν ἀρπάζουν. Τόν δένουν χεροπόδαρα.

Τήν ἴδια στιγμή, ὁ μεσόκοπος ἀμερικάνος λύνει ἄνευ τῶν τῶν ψευτοδεμένα χέρια του. Ὑστερα, καγχάζει πανηγυρικά.

– Ἐπιτέλους, Ταρζάν, σ' ἔπιασα. Τσίμπησες στό ζωντανό δόλωμα!...

ἔχει ἐμφυτη τήν εὐγένεια τῆς ράτσας μας.

Ὁ Ταρζάν πιστεύει πώς ὁ Γκαούρ θέλει νά τόν σκοτώσει. Νομίζει πώς ἦρθε νά τ' ἀρπάξει τό θρόνο. Γιά νά γίνει ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Γκαούρ ἀγαπᾶ, θαυμάζει καί σέβεται τόν Ταρζάν. Τόν παρακολουθεῖ ἀθέατος καί τόν προστατεύει. Ἀπειρες φορές τοῦ ἔχει σώσει τή ζωή. Μά πάντα πέφτει θύμα τραγικῶν παρεξηγήσεων. Ἐτσι, ὁ Ταρζάν τόν φαντάζεται συνεχῶς ἔνοχο. Καί τοῦ καταλογίζει ἐγκλήματα πού ποτέ δέν ἔκανε.

Ὁ Ταρζάν ζητάει νά συναντηθεῖ μέ τόν Γκαούρ. Θέλει νά χτυπηθεῖ μαζί του. Νά τόν σκοτώσει. Μά ὁ μελαψός γίγαντας ἀποφεύγει μιά τέτοια συνάντηση. Σέβεται καί λυπᾶται τόν Ταρζάν. Γιατί ὁ δοξασμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι πιά μεγάλος στά χρόνια. Δέν ἔχει τήν παλιά ὁρμή καί δύναμη. Ἄν ὁ Γκαούρ χτυπηθεῖ μαζί του, σίγουρα θά τόν σκοτώσει.

Κι ἓνας Ἕλληνας, ποτέ δέν κάνει μιά τέτοια ἀνανδρία.

‘Ο Ποκοπίκο κι ή Χουχού

Λαχανιασμένη ή Χουχού, ή χοντρή άραπινούλα, φτάνει στους πρόποδες του ψηλού, βραχώδικο βουνοῦ. Έκει πού ζει και βασιλεύει ο άσπονδος έχθρός του Ταρζάν. ‘Ο θρυλικός Έλληνας Γκαούρ!... ‘Ο μελαψός γίγαντας της Ζούγκλας.

Ξέρει πώς στή σπηλιά, εκεί ψηλά, μένει μαζί του κι ο άγαπημένος της: ‘Ο τρομερός Ποκοπίκο.

Προσπαθει ν’ ανέβει στα βράχια. Κοντή και βαριά καθώς

είναι, δυσκολεύεται... Καταλαβαίνει πώς θά πέσει νά τσακιστεί Συλλογιέται:

– ‘Αντί νά σκαρφαλώσω έγώ, δέ στέλνω τή φωνή μου;

Κι αρχίζει νά φωνάζει:

– Ποκοπίκο!... Ποκοπίκο!...

Φαίνεται στενοχωρημένη. ‘Ανήσυχη!...

.....

‘Η δυνατή και στριγγλιάρικη φωνή της Χουχούς φτάνει πάνω στην κορφή.

‘Ο Γκαούρ κάθεται έξω άπ’ τή σπηλιά. Πλάι του ξαπλωμένος ο Ποκοπίκο, λιάζεται στον πρωινό ήλιο.

Κρύβεται κάπου κι αρχίζει νά ψάχνει μέ τά μάτια.

- Ποιός σέ φωνάζει; τόν ρωτάει ό μελαψός γίγαντας.

Έκείνος μурμουρίζει αδιάφορα:

- Έ Χουχού είναι. Χαρά στά μουτρα!... "Ασ' την νά φωνάζει. Θά βαρεθει καί θά φύγει.

- Τί νά θέλει; τόν ρωτάει πάλι ό Γκαούρ.

- Ξέρω κι έγώ; Τίς αγάπες της θά μ' αρχίσει. Καί δέν έχω καμιά όρεξη.

Μά ή Χουχού δέ φαίνεται νά έχει διάθεση νά βαρεθει. Ούτε νά φύγει.

Φωνάζει άτελείωτα. Κι όσο πάει πιό δυνατά.

- Ποκοπίκο!... Ποκοπίκοοο!

- Κατέβα νά δείς, του λέει ό Γκαούρ. Κάτι θά συμβαίνει...

Ό μικροσκοπικός μαύρος νάνος στραβομουτσουιάζει.

- "Ωχ, βρ' αδερφέ!... Τής Χουχούς τά γούστα τώρα θά κάνουμε; "Ασε με ήσυχο!...

- Ποκοπίκο, του ξαναλέει ό έλληνας γίγαντας. Κατέβα νά δείς τί τρέχει... Έ Χουχού, μου είπες, πώς μένει στή σπηλιά του Ταρζάν. Μπορεί νά συμβαίνει κάτι στον Έγγλέζο.

Μουρμουρίζοντας ό μαύρος άραπάκος σηκώνεται. Κι αρχίζει νά κατεβαίνει τά βράχια.

Σέ λίγο, βρίσκεται κάτω...

- Τί φωνάζεις, βρέ μαύρο ραπανάκι; τή ρωτάει.

- Ποκοπίκο μου, κάνει εκείνη παραγμένη. Πιάσανε τόν Ταρζάν!... Ναι!... Τόν δέσανε! Τόν βασανίζουν νά μαρτυρήσει κάτι... Θά τόν σκοτώσουνε!

- Μέ γειά τους μέ χαρά τους!.. Καί τί μου τά λές έμένα;

- Νά ρθεις νά τόν σώσεις!... Πάρε τό μαχαίρι σου καί πάμε... Στο δρόμο μπορεί νά σ' αφήσω καί νά μέ ...φιλήσεις!

Ό μικροσκοπικός άραπάκος κατσουφιάζει:

- Χουχού, τής λέει. Ό έρωτάς σου μέ συγκινεί. Άλλά πήγαινε στό διάβολο! Πολύ μου κολλās τώρα τελευταία...

Έ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία πέφτει στά πόδια του.

- Ποκοπίκο μου, αλήθεια σου λέω. Ό Ταρζάν κινδυνεύει.

Ό νάνος συλλογιέται λίγο. "Υστερα, τή διατάζει:

- Άκολουθήσε με!

Κι αρχίζει νά σκαρφαλώνει στά τρομαχτικά βράχια.

Έ Χουχού τόν ακολουθει άγκομαχώντας.

Άνεβαίνουν... Άνεβαίνουν... Άνεβαίνουν...

Σέ μιά στιγμή, ό Ποκοπίκο γυρίζει καί τήν κοιτάζει. Τή βλέπει νά γαντζώνεται σάν στρείδι στά βράχια. Ν' ανεβαίνει σιγά-σιγά μέ προσοχή.

- Έ, τής φωνάζει. Σκαρφάλωνε πιό έλεύθερα. Έτσι δέ θά

μπορέσεις νά γλιστρήσεις γιά νά... ήσυχάσω από σένα!...

Τελος, φτάνουν στήν κορφή. Σταματοῦν μπροστά στόν Γκαούρ.

Ὁ εὐθυμος νάνος κάνει τίς ἀπαραίτητες συστάσεις:

- Ὁ... κουμπάρας ἀπό δῶ, λέγεται Χουχού.

Ἡ ἀραπινούλα προσθέτει μελιστάλακτα:

- Ἡ... μαῦρο τριαντάφυλλο τῆς Ζούγκλας.

- Λοιπόν, τί τρέχει; ρωτάει ὁ μελαψός γίγαντας.

τρομαχτικό βουνό του.

- Χουχού, φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Πρόσεξε μή φτερνιστεῖς καί χάσει τήν ἰσορροπία του!

Τέλος, φτάνουν κάτω. Ὁ Ἕλληνας γίγαντας τούς παρατάει:

- Πᾶμε νά σώσουμε τόν Ταρζάν, μουρμουρίζει.

Καί τρέχει πρὸς τή σπηλιά του.

Ὁ Ποκοπίκο κι ἡ Χουχού τσακίζονται νά τόν ἀκολουθήσουν.

- Πιό σιγά, καημένε Γκαούρ, φωνάζει ὁ νάνος. Ἔχουμε καί

- Τό καί τό, τοῦ λέει ὁ Ποκοπίκο. Ὁ Ταρζάν περνάει μεγάλη λαχτάρα! Τί λές; Πᾶμε νά τόν σώσουμε γιά νά ξεμουδιάσουμε; Δουλειά μιά φορά δέν ἔχουμε... Χασομέρηδες εἴμαστε...

Μά δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. Ὁ Γκαούρ, μέ τή μιά τεράστια πάλαμη του χουφτιάζει αὐτόν. Μέ τήν ἄλλη τή Χουχού καί πηδώντας ἀπό βράχο σέ βράχο, κατεβαίνει τό

κορίτσια μαζί μας.

Τό νεκροταφεῖο τῶν ἐλεφάντων

Θυμόσαστε ποῦ εἶχαμε μείνει;

- Ἐπιτέλους, σ' ἐπιασα!... Τσιμπησες στό ζωντανό δόλωμα, φώναξε στόν Ταρζάν καγχάζοντας ὁ μεσόκοπος ἀμερικάνος.

Ἄς δοῦμε τώρα τί γίνεται παρακάτω.

Δεμένο χεροπόδαρα τόν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, τόν σέρνουν βάνουσα οἱ ἰθαγενεῖς σ' ἓνα ξέφωτο.

- Τί ζητᾶτε ἀπό μένα; τοὺς ρωτᾶει ἄγρια ὁ Ταρζάν.

Ὁ Βάν-Βάλ, ὁ ἀπαίσιος ἀρχηγός τῶν ἰθαγενῶν, τοῦ δίνει μιά κλοτσιά στά πλευρά.

- Πάψε! τοῦ φωνάζει. Οἱ παλικαριές σου δέν περνᾶνε τώρα...

Ὁ μεσόκοπος ἀμερικάνος παίρνει τό λόγο:

- Ἄν ἀγαπᾶς τή ζωή σου, Ταρζάν, ἄκουσέ με μέ προσοχή: Ἐγώ εἶμαι ὁ Χάναλ, ἔμπορος ἔλεφαντόδοντου. Κάπου ἐδῶ στήν ἀνεξερεῦνητη περιοχή σου, βρίσκεται ἓνα μεγάλο νεκροταφεῖο ἔλεφάντων. Ἐκατομμύρια δολάρια ἀξίζουν τά κόκαλα πού βρίσκοντ' ἐκεῖ. Ποῦ εἶναι ὁμως τό πολύτιμο αὐτό νεκροταφεῖο; Ἐχω μάθει πῶς ἐσύ μονάχα ξέρεις τό μεγάλο μυστικό... Ἄμα δεχτεῖς νά μᾶς φέρεις ἐκεῖ, θά σοῦ χαρίσω τή ζωή. Ἀλλιῶς, θά διατάξω τοὺς ἰθαγενεῖς νά σέ σφάξουν ἀμέσως... Λέγε, λοιπόν. Ποιό ἀπ' τά δύο προτιμᾶς;

Ὁ Ταρζάν, δεμένος κάτω, καθώς βρίσκεται, κοιτάζει τόν Χάναλ στά μάτια. Τ' ἀποκρίνεται ἀγέρωχα:

- Ποτέ δέ θά σοῦ πῶ ποῦ

βρίσκεται τό νεκροταφεῖο τῶν ἔλεφάντων. Μπορεῖς νά κάνεις ὅ,τι θέλεις.

- Καλά, μουγκρίζει ὁ ἀμερικάνος.

Καί γυρίζοντας ρίχνει μιά ἐκφραστική ματιά στό φύλαρχο Βάν-Βάλ.

Ἐκεῖνος φωνάζει δυό γιγαντόσωμους ἰθαγενεῖς. Τοὺς διατάζει:

- Δῶστε του ἓνα ὄρεχτικό!

Ἐκεῖνοι κόβουν ἀπ' τά γύρω δέντρα δυό χοντρά ραβδιά. Ἀρχίζουν νά χτυποῦν ἀλύπητα τόν Ταρζάν.

Ὁ λευκός γίγαντας μουγκρίζει ἀπ' τοὺς πόνους.

Σέ λίγη ὥρα, ὁ φύλαρχος φωνάζει:

- Φτάνει!

Καί ρωτᾶει τόν Ταρζάν;

- Θά μιλήσεις;

- Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Σκοτῶστε με!...

Ὁ ἀμερικάνος Χάναλ οὐρλιάζει τώρα:

- Βασανίστε τον! Πρέπει νά μάθω τό μυστικό!...

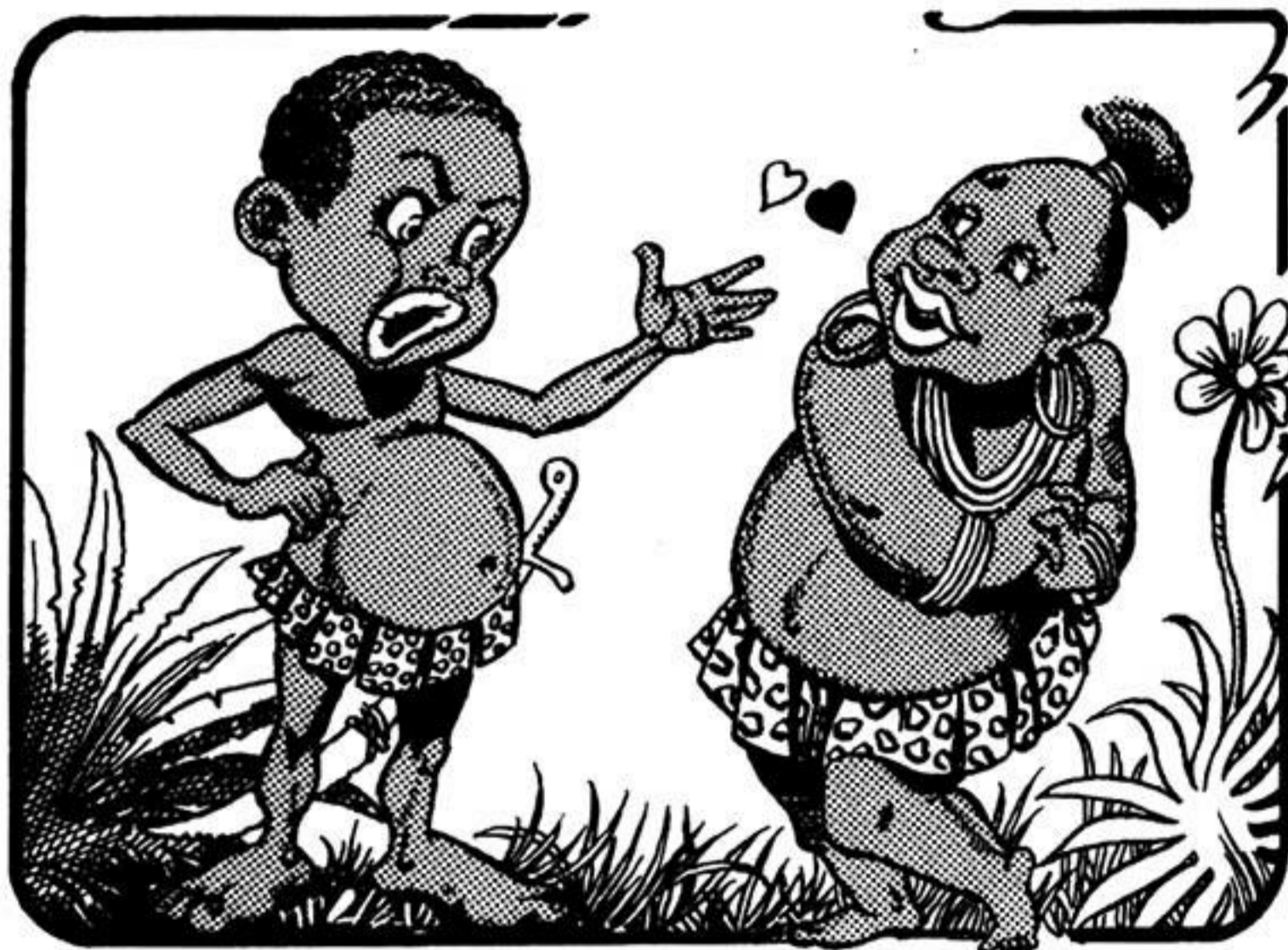
Μ' ἓνα νεῦμα τοῦ Βάν-Βάλ, οἱ μαῦροι δῆμιοι ξαναρχίζουν.

Μέ τεράστια κλαδιά ἀπό ἀγκάθωτους κάκτους, χτυποῦν τό μισόγυμνο κορμί του.

Οἱ πόνοι πού νιώθει ὁ γίγαντας εἶναι ἀφάνταστοι.

Τά φαρμακερά ἀγκάθια χῶ-

‘Ο έρωτάς σου μέ συγκινεί. ‘Αλλά πήγαινε στό διάβολο! Πολύ μου κολλάς τώρα τελευταία...

νονται στίς σάρκες του. Τόν κάνουν νά σπαράζει σάν δαιμονισμένος.

‘Εκείνη τή στιγμή, χαρούμενες φωνές άκούγονται λίγο πιό πέρα:

– Θεϊε Χάναλ!... Θεϊε Χάναλ!.. Ποϋ είσαστε!

Καί σέ λίγες στιγμές, μιά πανώρια ξανθιά άμερικανίδα φτάνει τρέχοντας κοντά τους.

‘Ο Χάναλ τή μαλώνει:

– Μά τρελή είσαι, Ζανίν; Σοϋ είπα νά μείνεις στόν καταυλισμό. Γιατί ξεσηκώθηκες κι ήρθες;

– ‘Επληξα, Θεϊε!... Ξεγέλασα τούς φρουρούς. Μπόρεσα και τούς ξέφυγα!..

Γρήγορα, όμως, τέ γλυκό χαρούμενο προσωπάκι τής νέας, κατσουφιάζει.

– Μά τί κάνειτ’ έδω; Χτυπάτε δεμένον έναν άνθρωπο; Αυτό είναι άναδρο. Ποιός είναι;

– ‘Ο Ταρζάν, τής άποκρίνεται ό άμερικάνος. Πρέπει νά μάς πεί ποϋ βρίσκεται τό νεκροταφείο τών έλεφάντων...

– Χά, χά, χά, γελάει ή Ζανίν. Καί γι’ αυτό τόν βασανίζετε; Τό

μυστικό πού δέ σās λέει εκείνος, τό ξέρω ἐγώ... Τώρα πού ἔψαχνα νά σās βρῶ, παραπλανήθηκα... Ἐναγκάστηκα νά περάσω μιά βαθιά χαράδρα... Κι ἐκεῖ εἶδα ἀμέτρητους σκελετούς ἑλεφάντων. Μπορεῖτε λοιπόν νά λύσετε τόν Ταρζάν. Νά τόν ἀφήσετε νά φύγει...

Ὁ Χάναλ πλησιάζει τήν ἀνιψιά του.

– Λές ἀλήθεια; τή ρωτάει ξαναμμένος.

– Ναί! Πᾶμε νά σās δείξω τό μέρος.

Τό μόνιμα σκυθρωπό πρόσωπο τοῦ ἀμερικάνου, φωτίζεται τώρα ἀπό χαρά. Γυρίζει καί λέει στό φύλαρχο:

– Ὁ Ταρζάν δέ μοῦ χρειάζεται πιά! Ἄς τόν σκοτώσουν!

Ὁ Βάν-Βάλ διαβιβάζει τή διαταγή στούς δημίους του:

– Σφάξτε τον!...

Οἱ μαῦροι γίγαντες τραβοῦν δύο τεράστιες μαχαῖρες. Γονατίζουν πλάι στό θύμα.

– Μή, μή!... φωνάζει ἡ πανώρια κοπέλα. Ἄν τόν σκοτώσετε, δέ θά σās πῶ ποτέ πού βρίσκεται τό νεκροταφεῖο...

– Μήν τήν ἀκοῦτε!... Σφάξτε τον. οὐρλιάζει ὁ μεσόκοπος ἀμερικάνος.

– Σταθεῖτε, στριγγλίζει τώρα ἡ Ζανίν.

Καί γυρνώντας στό Χάναλ

λέει:

– Θεῖε!... Ἄν θέλεις νά μάθεις πού βρίσκονται τά ἑλεφαντόδοντα, μή σκοτώνεις τόν Ταρζάν. Ἐγώ ψέματα εἶπα. Οὔτε ἀπό χαράδρα πέρασα. Οὔτε νεκροταφεῖο μέ σκελετούς εἶδα...

Ἐνα τρομερό χαστούκι τοῦ κακούργου θεῖου, κάνει τήν καλόκαρδη ἀνιψιά νά σωριαστεῖ κάτω.

Ταυτόχρονα, ὁ Χάναλ φωνάζει στούς δήμιους:

– Μή... Δέν πρέπει νά πεθάνει. Συνεχίστε τά βασανιστήρια.

Ἡ πανώρια ἀμερικανίδα σηκώνεται δακρυσμένη. Μέ τήν παλάμη της κρατάει τό χτυπημένο κόκκινο μάγουλό της.

Ὁ Ταρζάν, δεμένος κάτω, ὅπως βρίσκεται, τῆς ρίχνει μιά παράξενη ματιά... Γεμάτη πόνο κι εὐγνωμοσύνη!...

Ἐνα θλιμμένο χαμόγελο τῆς Ζανίν χαϊδεύει τά μάτια του.

Στό μεταξύ, οἱ δήμιοι ξαναρχίζουν τό φριχτό τους ἔργο.

Ὁ λευκός γίγαντας μουγκρίζει πάλι...

Ξαφνικά, γρήγορα βήματα ἀκούγονται πλάι.

Καί στή στιγμή, δύο μαῦρα ἀνθρωπάκια φτάνουν τρέχοντας. Στά χέρια τους κρατοῦν δύο δυσανάλογα γιά τό μπόι τους ρόπαλα.

Σταματούν μπροστά στον Ταρζάν.

Ο Χάναλ, ο Φύλαρχος, ή Ζανίν, οι δήμιοι και οι άλλοι ιθαγενείς, κοκαλώνουν. Τά κοιτάζουν σάν χαμένοι.

Εκείνα σηκώνουν γρήγορα τά ξύλα τους. Βγάζουν μιά δυνατή στριγγλιά:

– “Ααα!...”

Καί τά κατεβάζουν μ’ όρμη κατά τό κεφάλι του δεμένου γίγαντα.

– Γκάπ!...

– Γκούπ!...

Μόνον ή Χουχού όμως ξέρει τό μέρος πού βρίσκεται.

Γι’ αυτό, σέ μιά στιγμή, κοντοστέκεται. Αρπάζει στά χέρια του τή μικρή άραπινούλα.

– Θα μου δείχνεις τό δρόμο, τής λέει.

Καί συνεχίζει τό τρέξιμό του.

Πίσω τόν ακολουθει μόνος τώρα ο Ποκοπίκο. Βλέπει τή Χουχού πού ταξιδεύει ξεκούραστα στήν άγκαλιά του Γκαούρ. Ζηλεύει...

– Μπαλώθηκες πάλι, μαύρο γαϊδουράγκαθο, τής φωνάζει.

Γκαούρ και Ταρζάν

Θυμόσαστε ποῦ εἶχαμε μείνει;

– Πιό σιγά, καημένε Γκαούρ, φώναξε ο νάνος. Έχουμε και κορίτσια μαζί μας.

Καί τώρα, ἄς δοῦμε τί γίνεται παρακάτω.

Τρέχουν μπροστά ο Γκαούρ, καί πίσω ο Ποκοπίκο μέ τή Χουχού. Ο ἔλληνας γίγαντας θέλει νά σώσει τόν Ταρζάν.

“ Ας πεθάνω κι ἐγώ πού δέν εἶμαι κορίτσι!

.....

Τέλος, φτάνουν κοντά στό μέρος πού ή Χουχού εἶχε δεῖ νά βασανίζουν τόν Ταρζάν.

Ο Γκαούρ κρύβεται πίσω από πικνά χαμόκλαδα.

Παρακολουθει...

Οι δύο μαύροι δήμιοι βασανίζουν φριχτά τόν ἄρχοντα τής Ζούγκλας.

Ὁ ἔλληνας γίγαντας ἀκούει τὰ σπαραχτικά βογκητά του.

Μπροστά του βρίσκεται ἓνα χοντρό ξερὸ κλαδί.

Τὸ ἀρπάζει γρήγορα. Στὰ χέρια του γίνεται τρομερὸ ρόπαλο.

Τί νὰ κάνει, ὅμως; Ἄν χυθεῖ νὰ σκοτώσει τοὺς ἰθαγενεῖς, θά τὸν δεῖ ὁ Ταρζάν. Κι ὅπως ξέρουμε, ποτέ μέχρι σήμερα δέν τὸν ἔχει ἀντικρίσει...

Ξαφνικά, χαρούμενη ἔκφραση φωτίζει τὸ πρόσωπό του.

– Ποκοπικό καὶ Χουχού, λέει στοὺς συντρόφους του. Πάρτε δυὸ χοντρά ρόπαλα. Χυθεῖτε ἄφοβα μέσα στό σωρό... Σάν βρεθεῖτε κοντά στόν Ταρζάν, χτυπήστε τον γερὰ στό κεφάλι. Θέλω νὰ μείνει ἀναίσθητος. Μὰ γιὰ νὰ καταλάβω πὼς τὸν χτυπήσατε, βγάλτε μιά δυνατὴ φωνή: «Ἄααα!» Τότε θὰ πεταχτῶ ἀπὸ τὴν κρυψώνα μου. Καί θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει...

– Ἐγὼ πάω, δέ φοβᾶμαι, ψιθυρίζει ἡ Χουχού.

– Μήπως ἐγὼ φοβᾶμαι; μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό.

Κι ἀμέσως ρωτᾶει τὸν Γκαούρ.

– Δέν ἀφήνεις νὰ πάει νὰ τὸν χτυπήσει μόνο ἡ Χουχού;

– Γιατί;

– Ἐγὼ ἔχω βαρὺ χέρι. Μπορεῖ νὰ τὸν... σκοτώσω τὸν ἄνθρωπο!...

– Θὰ πάτε καί οἱ δυό. Ἐμπρός, τοὺς κάνει ἄγρια ὁ Γκαούρ.

Πρῶτη ἡ Χουχού κι ὕστερα ὁ Ποκοπικό ξεκινοῦν.

Τρέχοντας, φτάνουν κοντά στόν Ταρζάν. Ὁ νάνος σταματᾶει ἀριστερά του. Ἡ πυγμαία δεξιά. Ὁ ἓνας ἀπέναντι στόν ἄλλο... Σηκώνουν τὰ ρόπαλα πού κρατοῦν. Βγάζουν μιά δυνατὴ στριγγλιά. Τὰ κατεβάζουν μέ ὀρμή. Ἴσια στό κεφάλι τοῦ Ταρζάν.

Ἄλιμονο, ὅμως!...

Ἀπέναντι καθὼς βρίσκονται, σαστισμένοι καθὼς εἶναι, λαθεύουν... Ὁ ἓνας χτυπάει τὸ κεφάλι τ' ἄλλουνοῦ:

– Γκάπ!..

– Γκούπ!..

Καί στή στιγμή, σωριάζονται πάνω στόν Ταρζάν ἀναίσθητοι. Ἐκεῖνος δέν ἔπαθε τίποτα. Δεμένος εἶναι βέβαια. Μὰ ἔχει ὅλες τίς αἰσθήσεις του. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσει τὸ μυστήριό!...

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὴ φωνή τους. Ἀκούει καί τὸν κρότο πού κάνουν τὰ ρόπαλα στά κεφάλια τους. Νομίζει πὼς ἔχουν χτυπήσει τὸν Ταρζάν. Πὼς τώρα θὰ ἔναι ἀναίσθητος.

Σβέλτος, βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα του. Σφίγγει μέ λύσσα τὸ ρόπαλο στό χέρι. Βγάζει τὴν

Και μανιασμένος ρίχνεται πάνω στους κακούργους

τρομερή κραυγή του:

– Οούούου!... Οούούου-
ουουου!...

Καί μανιασμένος χύνεται πάνω στους κακούργους.

Ὁ Χάναλ, ὁ Φύλαρχος, οἱ δῆμιοι κι οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς, βρίσκονται ἀπροετοίμαστοι. Ἀκόμα δέν ἔχουν συνέλθει ἀπ' τήν κωμικοτραγική ἐκπληξη τῶν δυό νάνων. Καί δέχονται τή θύελλα τῆς ἐπίθεσης τοῦ ἔλληνα γίγαντα.

Τό πρῶτο χτύπημα τοῦ Γκαούρ, τό δέχεται στό κεφάλι ὁ λευκός Χάναλ. Οὔτε «ὦχ» δέν προφταίνει νά πεῖ.

Μέ δυό ἄλλα γρήγορα χτυπήματα, ἀφήνει στόν τόπο τούς μαύρους δῆμιους.

Τώρα, μέ ἄγριο φλογισμένο βλέμμα, ψάχνει νά βρεῖ τόν ἀπαίσιο ἐχθρό του.

Τόν φύλαρχο Βάν-Βάλ.

Δέν τόν βλέπει πουθενά.

Στή φασαρία, εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τό χέρι τήν Ζανίν. Καί τρέχοντας, ξεμάκρυναν. Τράβηξαν γιά τόν καταυλισμό...

Στό μεταξύ, οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς κυκλώνουν τόν Γκαούρ. Ἄν σταθοῦν μέ σταυρωμένα χέρια, ξέρουν ποιός θάνατος τούς περιμένει.

Ὅλοι μαζί προσπαθοῦν νά τόν χτυπήσουν.

Δυό τρεῖς πυροβολισμοί ἀντη-

χοῦν. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν πλάι στ' αὐτιά τοῦ ἀτρόμητου Ἕλληνα.

Μά τό ρόπαλό του εἶναι πιό τρομερό ἀπ' τά ὄπλα τους.

Κάθε χτύπημά του καί κάποιος μαῦρος σωριάζεται κάτω...

Σέ λίγες στιγμές, ἕνας μονάχα ζωντανός ἀπομένει. Κι αὐτός τρέχοντας σάν τρελός, χάνεται πίσω ἀπ' τήν πυκνή βλάστηση τῆς παρθένας Ζούγκλας.

Ὁ θρυλικός καί πολυαγαπημένος μας Γκαούρ, νίκησε κι αὐτή τή φορά. Ἐσωσε ἀπό βέβαιο καί μαρτυρικό θάνατο τόν Ταρζάν. Χωρίς νά φαντάζεται πώς ὁ ἄνθρωπος πού ἔσωσε, εἶχε πάρει τήν ἀπόφαση νά τόν δολοφονήσει.

Μά ἡ καρδιά τοῦ δοξασμένου Ἕλληνα γίγαντα, εἶναι φτιαγμένη ἀπό ἀγνό χρυσάφι. Ἡ σκουριά τοῦ φθόνου καί τοῦ μίσους, δέν τήν ἄγγιξαν ποτέ!

Ἔτσι, τώρα προχωρεῖ πρὸς τό μέρος πού κείτεται ἀναίσθητος ὁ Ταρζάν. Ἀπό μακριά ἔβλεπε τόν Ποκοπικό καί τή Χουχού κοντά του. Εἶχε νομίσει πώς μένουν ἐκεῖ γιά νά τόν προστατέψουν.

Τά μάτια του τώρα γουρλώνουν ἀπό κατάπληξη. Οἱ δυό νάνοι εἶναι ἀναίσθητοι. Τά κεφάλια τους ματωμένα. Ἐχουν σωριαστεῖ πάνω στό πλατύ γυμνό

στηθος του λευκου γιγαντα.

Ο Γκαούρ τούς σηκώνει. Ψάχνει γύρω του. Λίγο πιο πέρα βλέπει ένα μεγάλο πυκνό βάτο. Τούς κρύβει μέσα σ' αυτόν. Συλλογιέται:

– “Αμα τελειώσω και με τον Ταρζάν, θα 'ρθω να τούς πάρω...”

Υστερα, ξαναγυρίζει κοντά στον «άναίσθητο» άρχοντα της Ζούγκλας. Του λύνει τά χέρια και τά πόδια.

Τόν κοιτάζει με συμπόνια. Ψιθυρίζει:

– Καημένε Ταρζάν!... Τί πα-

Κι ο άτρόμητος Γκαούρ συνεχίζει τό μονόλογό του. Βρίσκεται όρθός μπροστά στον άναίσθητο Ταρζάν.

– Φαντάζεσαι, κουτέ, πώς θέλω να σου πάρω τό θρόνο... Πιστεύεις πώς πασχίζω να γίνω άρχοντας της Ζούγκλας... τί άδικο! Ποτέ δε σκέφτηκα να κάνω μιά τόσο άτιμη πράξη...

Ο Ταρζάν, πού ύποκρίνεται τόν άναίσθητο τάχα, άκούει τά λόγια του Γκαούρ.

Ξαφνικά, άνοίγει τά κλειστά μάτια του. Πετιέται όρθός. Κοι-

νώριος και δυνατός άντρας πού είσα!... Πόσο θα 'θελα να 'σουν φίλος κι άδερφός μου... Χίλιες φορές, χωρίς να τό ξέρεις, σου 'χω σώσει τή ζωή. Όμως, ποτέ δε στάθηκα να με δείς στό πρόσωπο. Ποτέ τά μάτια σου δε μ' έχουν άντικρίσει... Δέν ήθελα να νιώθεις ύποχρέωση σε μένα!... Χωρίς να με γνωρίζεις, ζητάς τήν καταστροφή μου. Τό θάνατό μου!...

τάζει για πρώτη φορά τόν “Ελληνα γιγαντα. Και του λέει:

‘Η Ζανίν στά νύχια του Βάν-Βάλ

Ο φύλαρχος, όπως ξέρουμε, κατάφερε να γλιτώσει τό θάνατο. Έφυγε παρασύροντας μαζί του και τήν καλόκαρδη και πανώρια Ζανίν.

Έτσι, φτάνουν στον καταυλι-

Πλησιάζει τó λιοντάρι, τó λύνει κι άρχίζει νά του μιλάει σέ μιά παράξενη γλώσσα.

σμό.

– ‘Ο θεῖος σου σκοτώθηκε, τῆς λέει. Γιά νά μή μείνεις ἀπροστάτευτη, θά σέ κρατήσω κοντά μου. Οὔτε στιγμή δέ θά χωρίζουμε... Μαζί θά τρῶμε. Μαζί θά κοιμόμαστε...

‘Η λευκή κοπέλα τόν ἀκούει μέ φρίκη. Τόν κοιτάζει μ’ ἀηδία...

‘Εκεῖνος συνεχίζει:

– ‘Απ’ τήν πρώτη στιγμή πού σέ εἶδα, μοῦ ἄρεσες... Ἄν ζοῦσε ὁ Χάναλ θά σέ ζητοῦσα γυναίκα μου. Μά καλύτερα πού σκοτώθηκε. Τώρα μονάχος ἐγώ θ’ ἀποκτήσω τό θησαυρό τοῦ νεκροταφείου τῶν ‘Ελαφάντων... Θά γίνω πλούσιος!... Θά σέ κάνω βασίλισσα!... Φτάνει νά μέ βοηθήσεις κι ἐσύ λίγο. Δέν σοῦ ζητάω μεγάλα πράγματα... Σέ λίγες μέρες θά σέ στείλω στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θά τόν ξεμυαλίσεις μέ τήν ὀμορφιά σου... Καί θά καταφέρεις νά τοῦ πάρεις τό μυστικό...

‘Η Ζανίν ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν.

– Φύλαρχε, τοῦ φωνάζει. Εἶσαι τό πιό βρωμερό σκουλήκι τοῦ κόσμου!... Φύγε ἀπό κοντά μου... Σέ μισῶ!... Σέ σιχαίνομαι!..

– Αὐτό θά τό δοῦμε, μουγκρίζει ἐκεῖνος.

Καί μέ μιά γρήγορη κίνηση τήν ἀρπάζει. Τήν πετάει κάτω.

Ἦστερα, τῆς δένει χέρια καί ποδάρια μ’ ἓνα γερό χορτόσκοινο.

Στόν καταυλισμό δέ βρίσκεται κανένας ἀπ’ τοῦς ἀνθρώπους του. Οἱ δύο φρουροί πού ‘χαν μείνει γιά νά φυλάνε τή Ζανίν, λείπουν κι αὐτοί. Ποιός ξέρει ποῦ τρέχουν! Ποῦ ψάχνουν νά τή βροῦν.

Λίγο πιό πέρα, δεμένο μέ μιά χοντρή ἀλυσίδα, χασμουριέται ξαπλωμένο ἓνα μεγαλόσωμο σερνικό λιοντάρι.

Εἶναι τ’ ἀγαπημένο καί γυμνασμένο θεριό τοῦ φύλαρχου Βάν-Βάλ. Νιώθει σάν ἄνθρωπος, ὅταν τοῦ μιλάει ὁ ἀφέντης του. Κι’ εἶναι πάντα πρόθυμο, στή φωτιά νά πέσει γιά χατίρι του.

– Βλέπεις αὐτό τό λιοντάρι; λέει στή λευκή κοπέλα. Ἦθ θά γίνεις γυναίκα μου, ἤ θά σέ πετάξω νά σέ σπαράξει... Τίποτα δέ θά μείνει ἀπό σένα... Καί τά τρυφερά σου κόκαλα θά ροκανίσει.

Δεμένη καθώς εἶναι ἡ περήφανη κοπέλα, τοῦ ρίχνει μιά ματιά γεμάτη περιφρόνηση. Καί τοῦ ξαναλέει:

– Σέ σιχαίνομαι!

‘Ο Φύλαρχος τρίζει ἀπαίσια τά δόντια του.

Μπαίνει σέ μιά σκηνή. Σέ λίγες στιγμές ξαναβγαίνει. Στά χέρια του τώρα κρατάει ένα χοντρό βούρδουλα. Μέ λύσσα αρχίζει νά χτυπάει τήν ἄμοιρη Ζανίν.

Ἐκείνη οὐρλιάζει ἀπ' τούς ἀβάσταχτους πόνους. Σπαρταράει. Κάθε χτύπημα τοῦ βούρδουλα, ἀφήνει μιά μακρόστενη μελανιά στό λευκό κορμί της...

- Λοιπόν; τή ρωτάει κάθε τόσο, χωρίς νά παύει νά τή χτυπᾶ.

- "Ὄχι, μουγκρίζει ἐκείνη.

Ξεμυαλίστηκα μέ τήν ὀμορφιά σου!

Ἄμέσως, παρατάει τή Ζανίν. Πετάει τό βούρδουλα.

Πλησιάζει τό λιοντάρι. Τό λύνει. Κι ἀρχίζει νά τοῦ μιλάει σέ μιά παράξενη γλώσσα.

"Ὑστερα, τ' ἀφήνει λεύτερο. Κι ἐκεῖνο, τρέχοντας, χάνεται ἀπ' τά μάτια του.

- Χά, χά, χά, καγχάζει ὁ κτηνάνθρωπος. Θά καλοπεράσουν στά δόντια τοῦ λιονταριοῦ μου οἱ δύο παλικαράδες! Χά, χά, χά!...

Ποτέ!... Ποτέ!

Κι ὁ βούρδουλας πέφτει πάνω της μέ πιά δύναμη. Μέ πιά λύσσα!... Τό κορμί τῆς δυστυχισμένης ἀρχίζει νά ματώνει.

- Κακοῦργε, σκότωσέ με, τοῦ φωνάζει. Ἄλλά πάψε νά μέ χτυπᾶς!...

Ξαφνικά, ὁ ἀπαίσιος Βάν-Βάλ ξεφωνίζει:

- Ξέχασα τούς ἐχθρούς μου. Τόν Ταρζάν!... Τόν Γκαούρ!...

Κι ἀρπάζει πάλι στά χέρια του τό βούρδουλα.

Ἄ Ο Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ φίλοι

Θυμόσαστε ποῦ εἶχαμε μείνει;

Ἄ Ο Ταρζάν ἄνοιξε ξαφνικά τά κλειστά μάτια του. Πετάχτηκε ὀρθός. Κοίταξε γιά πρώτη φορά τόν Γκαούρ...

Καί τώρα, ἄς δοῦμε τί γίνηκε παρακάτω:

– Γκαούρ, τοῦ λέει μέ φωνή πού πνίγεται ἀπ’ τή συγκίνηση. Ἦκουσα ὅλα ὅσα εἶπες νομίζοντας πώς εἶμαι ἀναίσθητος. Ποτέ δέ φανταζόμουν πώς ἔχεις τόσο μεγάλη κι εὐγενική καρδιά!... Σ’ εὐχαριστῶ γιά τή ζωή πού μου ἔσωσες. Καί τώρα, καί τόσες ἄλλες φορές!... Πιστεύω πώς εἶσαι ἀθῶος ἀπ’ ὅλα τά ἐγκλήματα πού ἄδικα σοῦ καταλόγιζα...

Ὁ Γκαούρ τόν κοιτάζει σάν χαμένος. Ἡ ἐκπληξη πού δοκίμασε βλέποντας τόν Ταρζάν νά πετάγεται ὀρθός, εἶναι ἀπερίγραπτη. Κεραυνός νά ἔπεφτε στό κεφάλι του, δέν θά τοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωση.

Προσπαθεῖ νά μουρμουρίσει λίγα λόγια. Θέλει νά πεῖ κι αὐτός κάτι. Μά δέν τά καταφέρνει. Ἡ φωνή πνίγεται στό λαιμό του...

Ὁ Ταρζάν τόν κοιτάζει τώρα πάνω ὡς κάτω. Τό πρόσωπό του παίρνει ἐκφραση μεγάλου θαυμασμοῦ.

– Γκαούρ, τοῦ λέει πάλι. Ποτέ δέν σέ εἶχα ἀντικρίσει. Σέ φανταζόμουν ἄγριο, κτηνάνθρωπο!... Μά τώρα βλέπω πώς εἶσαι ἕνας πανώριος ἄντρας! Ἕνας τρομερός γίγαντας! Εἶχα πάντα μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό μου!

Τά μάτια τοῦ γιγαντόσωμου Ἕλληνα βουρκώνουν. Νιώθει

πώς θά ξεσπάσει σέ λυγμούς...

Γυρίζει ἀπότομα. Κάνει νά φύγει...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τόν σταματᾷ.

– Ὁχι, τοῦ λέει. Ποτέ πιά δέν πρέπει νά χωρίσουμε... Ἔλα νά μένεις στή σπηλιά μου... Ἡ ἄφησε νά ἔρθῶ ἐγῶ στή δική σου... Ὁ θρόνος τῆς ἄγριας Ζούγκλας ἀνήκει πάντα στόν πιό ἄξιο. Στόν πιό δυνατό!... Ἀρκετά χρόνια βασίλεψα ἐγώ.

– Ποτέ, τ’ ἀποκρίνεται μέ βουρκωμένα μάτια ὁ Γκαούρ!.. Ἐσύ θά μείνεις πάντα ὁ Ἄρχοντας τῆς παρθένας γῆς πού ζοῦμε... Ἐσύ εἶσαι ὁ πιό ἄξιος. Ὁ πιό δυνατός!

Ξαφνικά, ὁ Ταρζάν βγάζει μιά τρομαγμένη φωνή:

– Φυλάξου!

Ταυτόχρονα, ἕνα μανιασμένο λιοντάρι, κάνοντας τρομερό πήδημα, χτυπάει ἀπό πίσω τόν Γκαούρ. Ὁ Ἕλληνας βρίσκεται ἀπροετοίμαστος. Πέφτει κάτω μέ τά μοῦτρα. Χτυπάει στό μέτωπο. Μένει ἀκίνητος.

Τό μανιασμένο θεριό ὑποχωρεῖ λίγα βήματα. Κάνει δεύτερο τρομερό πήδημα. Πέφτει τώρα στό στήθος τοῦ Ταρζάν.

Ὁ λευκός γίγαντας τό περιμένε. Τ’ ἀγκαλιάζει. Καί μιά φοβερή πάλη ἀρχίζει.

Στό μεταξύ τό γιγαντόσωμο φίδι καταφέρνει νά τυλίξει κι αυτόν.

Ὁ Ταρζάν προσπαθεῖ νά τραβήξει τό μαχαίρι του. Μά δέν μπορεῖ. Τά δόντια καί τά νύχια τοῦ ἄγριου λιονταριοῦ ξεσχίζουν τίς σάρκες του...

Σέ μιά στιγμή, τό μάτι τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας παίρνει ἕνα μεγάλο φίδι... Τό βλέπει νά σέρνεται πρὸς τό μέρος τ' ἀναισθητοῦ φίλου του. Τόν πλησιάζει..

Ἡ φρίκη πού δοκιμάζει ὁ Ταρζάν, τοῦ δίνει ὑπεράνθρωπη δύναμη. Μέ τ' ἄριστερό του μπράτσο καταφέρνει νά σφίξει ἀφάνταστα τό λαιμό τοῦ λιονταριοῦ. Τά μάτια τοῦ θεριοῦ

γουρλώνουν. Τό στόμα του ἀνοίγει. Ἡ γλώσσα του πετιέται ἔξω. Μουγκρίζει βραχνά, πνιγμένα. Ἡ δύναμή του παραλύει.

Τό φίδι ἀρχίζει νά κουλουριάζεται τώρα γύρω στό κορμί τοῦ Γκαούρ.

Ὁ Ταρζάν, κάνοντας μιά τελευταία προσπάθεια, φέρνει τό χέρι στή θήκη τῆς ζώνης του. Κάνει νά τραβήξει τό μαχαίρι του...

Ἄλιμονο, ὅμως.

Ἡ θήκη εἶναι ἄδεια... Τό φονικό ὄπλο ἔχει ξεφύγει ἀπ' αὐτήν.

Μέ μιά γρήγορη ματιά ψάχνει

κάτω. Λίγο πιά περά τό βλέπει...
Μά εἶναι ἀδύνατο νά φτάσει
ἐκεῖ. Ἄδύνατο νά τό πάρει.

Τό κουλουριασμένο φίδι ἀρχί-
ζει τώρα νά σφίγγεται γύρω στό
σῶμα τοῦ Γκαούρ.

Ἄ Οὐ Ταρζάν ἀγκαλιάζει ἀμέ-
σως καί μέ τό δεξί του μπράτσο
τό λαιμό τοῦ λιονταριού. Τό
σφίγγει τρομαχτικά!...

Τό θεριό σπαράζει γιά λίγο...
Ἦστερα τεντώνει τά πόδια
του... Τέλος μένει ἀκίνητο.
Ἔχει πνιγεῖ.

Ἡ ἀπαγωγή τοῦ Γκαούρ

Ἄ Οὐ Ταρζάν παρατάει τό πνιγ-
μένο λιοντάρι. Ἄρπάζει ἀπό
κάτω τό μαχαίρι του. Χύνεται νά
σκοτώσει τώρα τό φίδι.

Τό χτυπᾶ μέ δύναμη!... Μέ
λύσσα!...

Μά τό δέρμα του εἶναι πιά
σκληρό ἀπ' τ' ἀτσάλι. Τά χτυπή-
ματα τοῦ μαχαιριού δέν τοῦ
κάνουν τίποτα.

Στό μεταξύ, τό γιγαντόσωμο
φίδι καταφέρνει ν' ἀγκαλιάσει κι
αυτόν. Ἦτσι, σφίγγει τώρα καί
τούς δύο.

Ἡ θέση τους εἶναι τραγική!

Μά ὁ Ταρζάν δέν τά χάνει. Σέ
μιά στιγμή καταφέρνει νά καρ-
φώσει τό μαχαίρι του κάτω ἀπ'
τό λαιμό τοῦ φιδιού.

Αὐτό ἦτανε!

Τό δέρμα σ' αὐτό τό σημείο
εἶναι μαλακό.

Ἡ αἰχμή τῆς λεπίδας βρίσκει
καί κόβει τή ραχοκοκαλιά του.
Ἄ Οὐ θάνατος εἶναι ἀκαρπῆς. Τό
σφίξιμο τοῦ ἐρπετοῦ παραλύει.
Ἄ Οὐ Ταρζάν λευτερώνεται ἀπ' τ'
ἀγκάλιασμά του. Ἄμέσως, λευ-
τερώνει καί τόν ἀναίσθητο
Γκαούρ.

Σκύβει τώρα καί προσπαθεῖ νά
τόν σηκώσει. Θέλει νά τόν
μεταφέρει στή σπηλιά του. Νά
φροντίσει νά τόν συνεφέρει...
Μά δέν τά καταφέρνει. Ἦχι
γιατί ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας
εἶναι βαρύς... Μά γιατί ἡ δύναμη
τοῦ Ταρζάν εἶναι λιγοστή πιά. Ἡ
ὑπεράνθρωπη πάλη του μέ τό
λιοντάρι καί τό φίδι, τόν ἔχει
ἐξαντλήσει. Τό κορμί του εἶναι
γεμάτο πληγές... Ἔχει χάσει
πολύ αἷμα!..

Ξαφνικά, φωνές καί θόρυβος
ἀνθρώπων πού τρέχουν, ἀκού-
γεται.

Ἄ Οὐ λευκός γιγαντας βλέπει
δύο γιγαντόσωμους μαύρους νά
πλησιάζουν.

Νά παλέψει μαζί τους δέ
νιώθει κουράγιο. Ἦσο μπορεῖ
πιά γρήγορα, κάνει πρός τά πίσω.
Χώνεται καί κρύβεται σ' ἓνα
μεγάλο, πυκνό βάτο.

Στό μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νά
σκοτεινιάζει.

Δέν περνοῦν παρά λίγες στιγ-

μές... Οί δυό μαῦροι φτάνουν κοντά στον Γκαούρ. Βλέπουν πλάι του τό πνιγμένο λιοντάρι του ἄρχηγού τους. Βλέπουν καί τό σκοτωμένο φίδι.

Ἐκατάληπτα λόγια μουρμουρίζουν μεταξύ τους.

Τέλος, ὁ ἕνας ἀπ' τό κεφάλι κι ὁ ἄλλος ἀπ' τά πόδια, τόν σηκώνουν... Καί προχωροῦν γιά τόν καταυλισμό του φύλαρχου Βάν-Βάλ.

Ὁ Ταρζάν τούς κοιτάζει σάν χαμένος. Δέν ξέρει τί νά κάνει... Ἄν τρέξει νά τούς ἐμποδίσει,

Εἶναι ὁ τρομερός Ποκοπικό. Μόλις ἀρχίζει νά συνέρχεται...

Ὁ Ταρζάν θυμᾶται πώς ὁ Γκαούρ εἶχε κρύψει τούς δυό νάνους ἐκεῖ.

Ὁ Ποκοπικό νιώθει τώρα πώς κοντά του βρίσκεται ἡ Χουχού.

– Κι ἐσύ ἐδῶ; μουρμουρίζει. Ποῦ διάολο βρέθηκες; Καλά πού δέ μᾶς εἶδε κανένας νά μᾶς παρεξηγήσει.

Στό μεταξύ, συνέρχεται κι ἡ Χουχού.

– Ποκοπικό, τόν ρωτάει γλυκά. Πές μου τήν ἀλήθεια: Ὅταν

θά τόν σκοτώσουν... Βρίσκεται σέ κακά χάλια...

Ἐκείνη τή στιγμή, μιά παράξενη μετακίνηση γίνεται μέσα στό μεγάλο βάτο πού ἔχει κρυφτεῖ.

– Φίδι θά ἔναι, συλλογιέται.

Καί κάνει νά πεταχτεῖ ἔξω.

Μιά γνώριμη φωνή, ὅμως, τόν σταματᾶ:

– Ποῦ βρίσκομ' ἐδῶ; Μέγας εἶσαι, κύριε!... Ὅνειρο βλέπω;

κοιμόμουνα, μήπως μέ... φίλησες;

– Χαρά στά μοῦτρα! κάνει ὁ νάνος. Ἐσύ μωρέ εἶσαι πιο γριά καί πιο ἄσχημη κι ἀπ' τόν Ταρζάν!..

Τήν ἴδια στιγμή, μέσ' ἀπ' τό βάτο ἀκούγεται μιά ἄλλη γνώριμη φωνή:

– Μή φοβηθεῖτε... Ἐγώ εἶμαι κοντά σας.

– Ποιός; Ἐσύ, ἀφέντη Ταρ-

ζάν; ρωτάει ή Χουχού.

– Ναί.

Ή Ποκοπίκο μουνουριζεί.

– Καλά πού δέν είπα καί καμιά κουβέντα, νά βρω τό μπελά μου!..

Στόν καταυλισμό του Βάν-Βάλ.

Ή Χουχού φέρνει γρήγορα νερό. Πλένει τίς πληγές του Ταρζάν καί του Ποκοπίκο.

Σέ λίγο, τό φεγγάρι βγαίνει όλόγιομο. Ή Ζούγκλα φωτίζεται πανηγυρικά.

Ή άραπινούλα μπορεί νά βλέπει τώρα. Έτσι, καταφέρνει νά μαζέψει θαυματουργά βότανα. Τά βάζει πάνω στις πληγές τους. Φροντίζει καί για τό δικό της σπασμένο κεφάλι.

Σέ λίγες ώρες, κι οί τρεις τους είναι έντελώς καλά.

– Έλάτε μαζί μου, τούς λέει ό Ταρζάν.

– Ποῦ θά πάμε; ρωτάει ό Ποκοπίκο.

– Ή Γκαούρ είναι αιχμάλωτος του φύλαρχου Βάν-Βάλ... Πρέπει νά τόν σώσω...

– Τί; Τί είπες; κάνει σαν χαμένος ό νάνος.

– Πρέπει νά τόν σώσω, ξαναλέει ό λευκός γίγαντας. Ή Γκαούρ είναι φίλος μου, σύντρο-

φος, άδερφός μου!..

Ή Ποκοπίκο σκύβει στ' αυτί της Χουχού.

– Πάει αυτός, τρελάθηκε, της ψιθυρίζει. Ή Από δώ καί πέρα, όλο «ναί» νά του λέμε... Μπορεί νά μάς δαγκώσει...

– Λοιπόν, θά ρθειτε; ρωτάει ό Ταρζάν.

Φοβισμένοι κι οί δύο τ' άποκρίνονται:

–Ναί!... Ναί!...

Φτάνουν τώρα στόν καταυλισμό του άπαίσιου φύλαρχου.

Ή Ταρζάν λέει σιγά στόν Ποκοπίκο:

– Πήγαινε σ' αυτή τή φωτισμένη σκηνή. Κρυφοκοίταξε νά δεις τί γίνεται μέσα.. Πρόσεξε μή σέ καταλάβουν.

Ή μικροσκοπικός νάνος προχωρεί. Πατάει στά νύχια των ποδαριών του. Μουνουριζεί:

– Αυτό μάς έλειπε τώρα!.. Νά μάς προστατεύει κι ό Έγγλέζος!

Ή Ταρζάν κι ή Χουχού, κρυμμένοι, τόν προσμένουν.

Καί νά!... Σέ λίγο, χαρούμενος ό Ποκοπίκο, ξαναγυρίζει.

– Λοιπόν; Τί γίνεται μέσα; τόν ρωτάει ό Ταρζάν;

– Άσ' τα καί μήν τά ρωτᾶς!.. Ή λευκή κοπέλα κι ό Γκαούρ είναι δεμένοι χεροπόδαρα κάτω...

»Γύρω-γύρω τούς φυλάνε καμιά δεκαριά μαύροι μαντράχαλοι. Άκουσα τόν Βάν-Βάλ νά λέει στόν Γκαούρ: – «Άν μοῦ δώσεις τό λόγο σου πώς θά σκοτώσεις τόν Ταρζάν, θά σοῦ χαρίσω τή ζωή... Άλλιῶς, θά σέ σφάξω μέ τά ἴδια μου τά χέρια»!

– Κι ὁ Γκαούρ τί λέει;

– Τό συζητάει τό πράγμα!.. Φαίνεται πώς θά δεχτεῖ...

– Ἄδύνατο, κάνει ὁ Ταρζάν. Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀδερφός μου... Ποτέ δέ θά δεχτεῖ.

Ὁ Ποκοπικό κουνάει τό κεφάλι του:

– Τέτοια θά λέμε τώρα; Ἐδῶ

εἶναι ζωή ἢ θάνατος!

Μπαίνει κι ἡ Χουχού στή συζήτηση.

– Ἐσύ, Ποκοπικό μου, ἄν κινδύνευες, θά δεχόσουνα νά μέ σκοτώσεις;

– Τί λές, καημένη!... Λογαριάζω ἐγώ τόν κίνδυνο μπροστά σέ σένα; Καί χωρίς νά κινδύνευα θά σέ καθάριζα!

– Χουχού, νά μείνεις ἐδῶ, τῆς ψιθυρίζει ὁ Ταρζάν. Ἄν λαβωθοῦμε, θά περιποιηθεῖς τίς πληγές μας... Πᾶμε, Ποκοπικό... Θά χτυπηθῶ μέ τόν Βάν-Βάλ καί τούς ἀνθρώπους του. Ἐχεις μαχαίρι μαζί σου;

Τούς ἐμποδίζει νά πλησιάσουν, χτυπώντας τους ἀλύπητα!

– Καί βέβαια... Ἄλλά τί θά κάνω ἐγώ;

– Θ' ἀποτελειώνεις τούς πληγωμένους... Θά τούς χτυπᾶς στήν καρδιά...

– Ὅλους;

– Ὅλους.

– Καλά. Ἄν λαβωθεῖς μεῖνε ἥσυχος. Δέ θά πέσεις ζωντανός στά χέρια τους.

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ τώρα μέ προφύλαξη. Φτάνει στή σκηνή... Σταματᾶ μπροστά σ' ἓνα μικρό σχίσσιμο τοῦ πανιοῦ. Κρυφοβλέπει καί κρυφακούει.

Ὁ Ποκοπίκο σφίγγει τή λαβή τοῦ μαχαιριοῦ του. Εἶναι ἔτοιμος γιά ἐπίθεση. Προσπαθεῖ νά δώσει κουράγιο στό λευκό γίγαντα:

– Μπάρμπα, τοῦ ψιθυρίζει. Βάρα τους κι ἐγώ εἶμ' ἐδῶ! Γιά νά σκοτώνω πεθαμένους, εἶμαι μάνα!..

– Σσςς... τοῦ κάνει ὁ Ταρζάν.

Ἐκείνη τή στιγμή, ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ φύλαρχου:

– Λοιπόν, Γκαούρ... Σέ ρωτᾶω γιά τελευταία φορά: Θά σκοτώσεις τόν Ταρζάν, ἢ θά σέ σφάξω; Τί προτιμᾶς;

Ὁ Ταρζάν ἀνοίγει μάτια καί στόμα γιά ν' ἀκούσει τήν ἀπάντηση.

Καί νά! Σέ λίγες στιγμές, ἡ φωνή τοῦ Ἑλληνα γίγαντα τόν κάνει νά κιτρινίσει:

– Δέχομαι, τ' ἀποκρίνεται. Θά σκοτώσω τόν Ταρζάν. Μόνο, ἔξω

ἀπ' τή ζωή, θά μοῦ χαρίσεις καί κάτι ἄλλο.

– Τί;

– Τή λευκή κοπέλα πού βρίσκεται δεμένη πλάι μου.

– Σύμφωνοι, μουρμουρίζει ὁ Βάν-Βάλ. Πρῶτα θά μοῦ φέρεις τό κεφάλι τοῦ Ταρζάν. Κι ὕστερα θά τήν πάρεις.

Ὁ φύλαρχος διατάζει τώρα τούς ἀνθρώπους του:

– Λύστε τον... Εἶναι λεύτερος νά φύγει!..

Οἱ μαῦροι λύνουν γρήγορα τά χοντρά σχοινιά πού δένουν τά χέρια καί τά πόδια του. Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθός.

Τό πρόσωπό του ἀλλάζει ἀμέσως ἔκφραση. Γίνεται ἄγριο, ἐκδικητικό!..

Ἄντί νά φύγει, οὐρλιάζει στό φύλαρχο:

– Κακοῦργε, σέ ξεγέλασα!.. Πίστεψες πώς θά κάνω κακό στόν ἀδερφό μου; Χά, χά, χά!... Καί τή ζωή μου εἶμαι ἔτοιμος νά θυσιάσω γι' αὐτόν!... Τώρα, ἐτοιμαστεῖτε νά πεθάνετε... Θά σᾶς σκοτώσω ὅλους!... Καί τήν ὀμορφή αὐτή κοπέλα, θά τήν παραδώσω στά χέρια τοῦ Ταρζάν... Νομίζω πώς τόν ἀγαπάει!..

Ἡ Γιγαντομαχία

Ὁ Βάν-Βάλ κι οἱ ἀνθρωποὶ του δέν περίμεναν ποτέ μιά τέτοια μεταστροφή.

Γιά λίγες στιγμές, κοιτάζουν τόν Γκαούρ σάν χαμένοι. Γρήγορα, όμως, τραβοῦν τά γιαταγάνια τους. Καί πέφτουν νά τόν κομματιάσουν.

Μιά τρομερή κλοτσιά τοῦ Γκαούρ σκοτώνει τόν πρῶτο μαῦρο πού πλησιάζει. Τό κορμί του, πέφτοντας, ρίχνει κάτω καί σβήνει τό πήλινο λυχνάρι. Τό ἐσωτερικό τῆς σκηνῆς βυθίζεται στό σκοτάδι... Ἐξω, όμως, ἔχει λαμπρό φεγγάρι.

Τήν ἴδια στιγμή, ἀκούγεται ἡ τρομαχτική κραυγή τοῦ Ταρζάν:

γρια. Χτυπιοῦνται μεταξύ τους στό σκοτάδι. Τρομερή σύγχυση ἐπικρατεῖ.

– Ἐξω ὅλοι, τούς φωνάζει ὁ Βάν-Βάλ.

Μά ὁ πρῶτος μαῦρος πού κάνει νά βγεῖ, καρφώνεται ἀπ' τό μαχαίρι τοῦ Ταρζάν.

Ἄλλοι ὅμως ἰθαγενεῖς, ἀπ' τούς ἀνθρώπους τοῦ φύλαρχου, ἀκοῦνε τό κακό πού γίνεται. Μέ σηκωμένα τά γιαταγάνια τους, τρέχουν. Ὁ ἀρχηγός τους κινδυνεύει. Πρέπει νά τόν σώσουν.

– Ἀόοο!... Ἀααόοο!

– Ἀδερφέ μου, ἐδῶ εἶσαι; φωνάζει μέ χαρά ὁ Ἕλληνας.

Κι οἱ δύο γίγαντες μαζί, ὁ λευκός κι ὁ μελαψός, ἀρχίζουν, συναδελφωμένοι πιά, ὑπεράνθρωπη πάλη μέ τούς κακούργους.

Ὁ Γκαούρ ἀρπάζει στό σκοτάδι τῆς σκηνῆς τή Ζανίν. Σέρνοντας, τή βγάζει ἔξω. Τήν παρατάει κάπου παράμερα... Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς ἀλαλάζουν ἄ-

Κοντά στή σκηνή βρίσκεται κάποιο δέντρο. Ὁ Γκαούρ σπάζει γρήγορα ἓνα χοντρό κλαδί. Τούς ἐμποδίζει νά πλησιάσουν. Τούς χτυπάει ἀλύπητα! Ἐνας-ἓνας σωριάζονται κάτω. Σπαράζουν. Μουγκρίζουν ἀπαίσια. Ἀπ' τά στόματά τους βγαίνουν κόκκινοι ἀφροί...

Ἡ γιγαντομαχία πού γίνεται συνεπαίρνει καί τόν Ποκοπικό. Μέ τή σκουριασμένη μαχαίρα του, καρφώνει τούς σκοτωμέ-

νους!

Τό αίμα πού χύνεται γύρω του, σιγά-σιγά τόν μεθάει. Γίνεται έξαλλος! Δέν ξέρει τί κάνει!... Στριφογυρίζει τό μαχαίρι του στόν άέρα. Χτυπάει όπου τύχει.

Σέ μιά στιγμή, ή λεπίδα του γραντζουνάει τό πόδι του Γκαούρ.

Μανιασμένος καθώς είναι ό γίγαντας, του δίνει μιά τρομερή κλοτσιά.

Σάν μαύρη μπάλα ό Ποκοπικό σηκώνεται ψηλά. Πολύ ψηλά. Διαγράφει μιά μεγάλη καμπύλη. Καί πέφτει πέρα. Πάνω στόν πυκνό βάτο πού ναι κρυμμένη ή Χουχού. Σχεδόν στην άγκαλιά της.

“Ετσι, δέν παθαίνει τίποτα.

“Η Χουχού μένει μ’ άνοιχτό στόμα. Στο δυνατό φως του φεγγαριού, τόν είδε νά διασχίζει μιά μεγάλη άπόσταση στόν άέρα...

– Τόσο πολύ μπορείς και πηδᾶς, Ποκοπικό μου; τόν ρωτάει μέ θαυμασμό. Ποῦ βρίσκεις τόση δύναμη;

“Εκείνος τρίβει τά πονεμένα πισινά του. Καί μουρμουρίζει:

– Ξέρω κι εγώ!.. Ρώτα την ποδάρα του Γκαούρ!

Στό μεταξύ, ό Ταρζάν μέ τόν Γκαούρ έχουν σκοτώσει τούς πιο πολλούς μαύρους. Μόνον ό

Βάν-Βάλ και δύο τρεις άλλοι, καταφέρνουν νά ξεφύγουν.

“Ο άτρόμητος “Ελληνας λύνει τώρα τή λευκή κοπέλα. Κι όλοι μαζί ξεκινούν για τή σπηλιά του Ταρζάν.

“Η Χουχού κι ή Ζανίν πλένουν τίς πληγές των άνδρων.

“Ο Ποκοπικό κουβαλάει νερό.

“Υστερα, τρώνε γλυκόχυμους καρπούς. “Ο νάνος τούς έφερε κι αυτούς. Σκαρφάλωσε και τούς έκοψε από τά γύρω γιγαντόσωμα δέντρα.

Μουρμουρίζει, όμως, στενοχωρημένος.

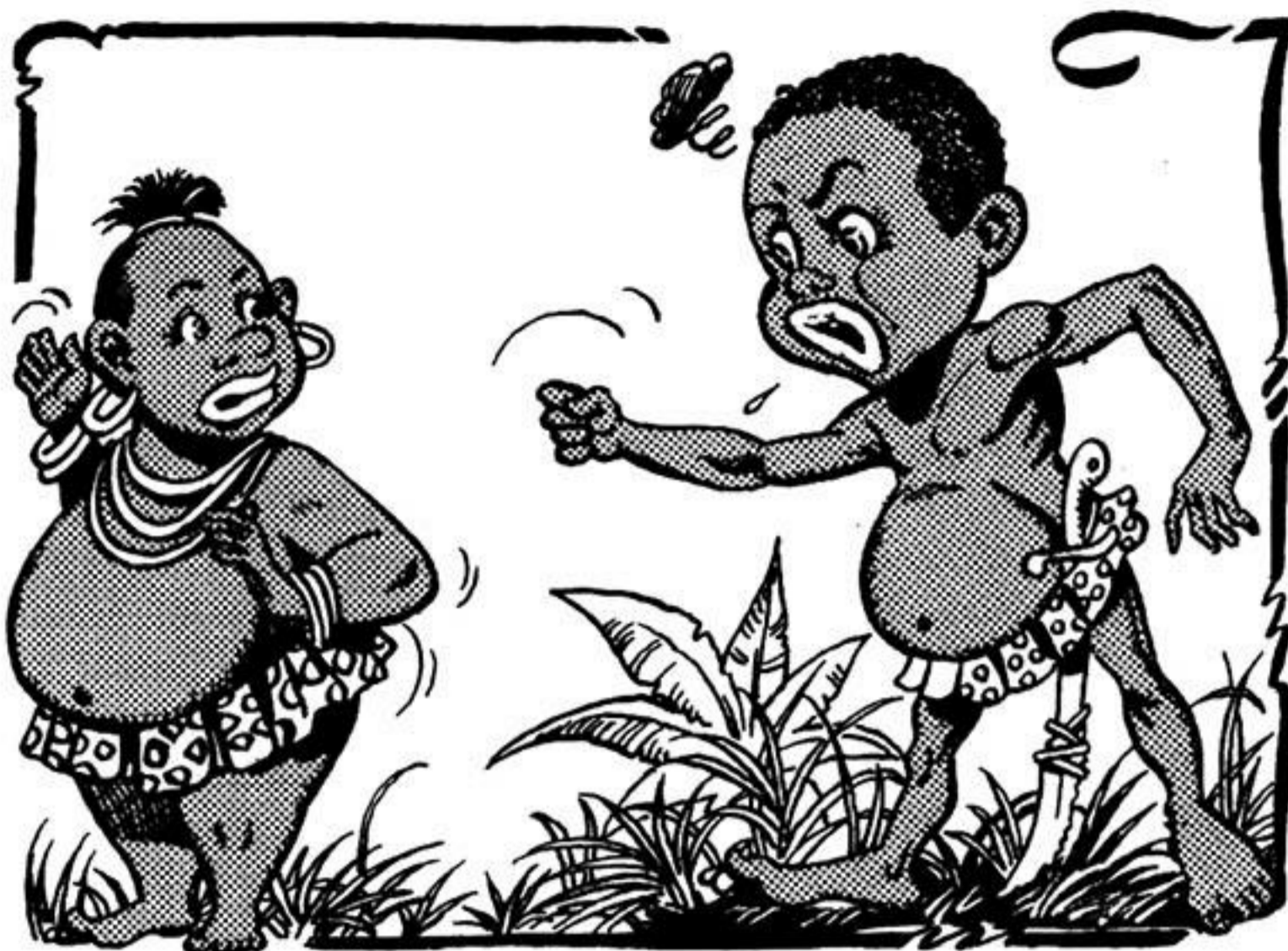
– Για δές κατάντια!... “Ηρωας εγώ και νά κάνω θελήματα!

Στό μεταξύ, έχει αρχίσει νά ξημερώνει.

“Ο Γκαούρ σηκώνεται νά φύγει.

– “Οχι, του λέει ό Ταρζάν... “Η Ζανίν θά γυρίσει στην πατρίδα της. Πρέπει νά την προστατέψουμε ώσπου νά βγει άπ’ τή Ζούγκλα. Νά φτάσει στό μεγάλο λιμάνι... “Απ’ τό κρυφό νεκροταφείο των έλεφάντων, θά φορτώσουμε τρεις έλέφαντες μέ τά καλύτερα δόντια. Στην “Αμερική θά πάρει άπ’ αυτά έναν ολόκληρο θησαυρό. “Ετσι, θά μπορέσει νά παντρευτεί. Νά ζήσει ευτυχισμένη.

“Η πανώρια Ζανίν ρίχνει μιά

Τρομάρα νά σοῦ ῥθει. Γυναίκα εἶναι σύ, ἢ φουσκωμένο τουλούμι;

πονεμένη ματιά στό λευκό γίγαντα...

– Θά προτιμοῦσα νά μείνω κοντά σου, ψιθυρίζει.

Ἄ Ο Ταρζάν γυρίζει ἀλλοῦ τά μάτια του. Κάνει πώς δέν ἀκούει.

– Ἐμπρός, λέει στό Γκαούρ, πᾶμε νά φορτώσουμε τούς ἐλέφαντες.

Κι οἱ δύο φίλοι ξεκινοῦν ἀγκαλιασμένοι.

Ἄ Η Ζανίν ξεσπάει σέ λυγμούς.

Ἄ Η Χουχού πλησιάζει τό νάνο:

– Ποκοπικάκι μου, τοῦ λέει. Ξέρεις τί σκέφτηκα:

– Ξέρω. Νά ξεκουμπιστεῖς ἀπό μπροστά μου!

– Ὁχι. Σκέφτηκα... σκέφτηκα...

– Πές το καί μ' ἔσκασες!

– Σκέφτηκα, τώρα πού ἀγάπησαν τ' ἀφεντικά μας, ν' ἀγαπήσουμε κι ἐμεῖς...

– Τρομάρα νά σοῦ ῥθει. Γυναίκα εἶσ' ἐσύ, ἢ φουσκωμένο τουλούμι;

Οἱ δύο γίγαντες προχωροῦν τώρα γιά τό νεκροταφεῖο τῶν ἐλεφάντων. Ἄ Ο Ταρζάν ἐξηγεῖ στό Γκαούρ:

- Πρέπει νά φύγει ή λευκή γυναίκα. Ἐπό αὔριο θά ἴρθω νά μείνω στή σπηλιά σου. Θά ζήσουμε παντοτινά μαζί. Ἐχώριστοι!..

- Ναι, τ' ἀποκρίνεται ὁ Γκαούρ. Τό ἄγριο βραχώδικο βουνό μου, ταιριάζει πιά πολύ στό τρομαχτικό μεγαλεῖο τοῦ θρόνου σου!... Ἐκεῖ θά βασιλέψεις!... Ἐγώ θά μείνω πάντα ἕνας πιστός φίλος. Ἐνας ἀγαπημένος ἀδερφός.

Οἱ δύο ἄντρες σταματοῦν συγκινημένοι. Κοιτάζονται. Τά μάτια τους βουρκώνουν. Φιλιῶνται μ' ἀγάπη.

Καί γιά πολλή ὥρα, οἱ γιγαντώσωμες σιλουέτες τους φαντάζουν ἀγκαλιασμένες κι ἀκίνητες στό θαμπό φῶς τῆς αὐγῆς!

Οἱ δύο παντοδύναμοι γίγαντες, τά δύο ἀνθρώπινα θεριά τῆς Ζούγκλας, εἶναι πιά ἀδερφωμένοι. Τό παλιό μίσος τοῦ Ταρζάν γιά τόν Γκαούρ ἔχει σβῆσει.

Μαζί τώρα κι οἱ δύο, σάν ἕνας ἄνθρωπος, μέ μιά καρδιά, μέ μιά ψυχή, θά παλέψουν μέ τούς ἀμέτρητους καί τρομερούς ἐχθρούς τῆς ἄγριας γῆς πού ἔτυχε νά βρεθοῦν.

Τέλος, φτάνουν στό κρυφό νεκροταφεῖο τῶν ἐλεφάντων.

Βρίσκεται σέ μιά τεράστια σπηλιά. Μέσα σ' αὐτήν θά

μποροῦσε νά χτιστεῖ ἕνα ὀλόκληρο χωριό.

Ἐκεῖ ἔρχονται οἱ ἐλέφαντες τῆς Ζούγκλας μόλις, γέροι πιά, νιώσουν νά πλησιάζει ἡ στερνή τους στιγμή.

Ἐνας ἀτίμητος θησαυρός ἀπό ἐλεφαντόδοντα βρίσκεται ἐκεῖ μέσα.

Μπροστά στό ἀπέραντο ἄνοιγμα τῆς τεράστιας αὐτῆς σπηλιάς, ἔχουν φυτρώσει πυκνά δέντρα. Κανείς δέν μπορεῖ νά φανταστεῖ πῶς πίσω ἀπ' αὐτά βρίσκεται τό πολύτιμο νεκροταφεῖο.

Ὁ Ταρζάν βγαίνει γρήγορα ἔξω καί φωνάζει τόν ἀγαπημένο του ἐλέφанта. Τό Σόμ.

Αὐτός φέρνει μαζί του καί μερικούς ἄλλους. Ἐτσι, οἱ δύο γίγαντες τούς φορτώνουν μέ τά καλύτερα δόντια. Τά δένουν στίς ράχες τους μέ τεράστια γερά χορτόσχοινα.

Ἐστερα ξεκινοῦν. Φτάνουν στή σπηλιά. Παιρνουν τή Ζανίν. Τά μάτια τῆς εὐγενικιάς κοπέλας εἶναι κόκκινα ἀπ' τό κλάμα. Τούς ἀκολουθεῖ χωρίς μιλιὰ νά βγεῖ ἀπ' τά χεῖλη της.

Τέλος, τή βγάζουν ἔξω ἀπ' τήν ἐπικίνδυνη ζώνη τῆς Ζούγκλας.

Ἐκεῖ τήν παραδίνουν σέ ἰθαγενεῖς. Αὐτοί θά τή φέρουν,

μαζί με τούς θησαυρούς της,
κάτω, στο μεγάλο λιμάνι.

– Στο καλό, μουρμουρίζει, ο
Ταρζάν, αποφεύγοντας να την
κοιτάξει στα μάτια.

Ἡ πανώρια κοπέλα κάτι πάει
νά τοῦ ψιθυρίσει. Μά ἕνας
πονεμένος λυγμός πνίγει τή
φωνή της.

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για τό επόμενο τεύχος Νο 15 τής σειράς

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο:

ΤΟ «ΤΑΜ-ΤΑΜ» ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

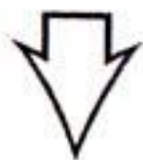
**Μιά σατανική παγίδα στήνεται για τόν Γκαούρ.
Θά καταφέρει νά σωθεῖ ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας; Θά μο-
νομαχήσει, τελικά, μέ τόν Ταρζάν;**

Μιά ἀπό τίς εἰκόνες τοῦ Νο 15

Κι ἀκράτητος ὡς κεραυνός, κατεβαίνει τούς τρομακτικούς βράχους.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

**ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276**

